

[Udenrigsministeren]

Nu skal hr. Gade passe på ikke at gøre sig selv mere forvirret, end rimeligt er. I det øjeblik, et formandskab kommer med et kompromisforslag og spørger de enkelte lande, om de kan tilslutte sig det, vil regeringen selvfølgelig altid gå til markedsudvalget, hvis man ikke på forhånd finder at have parlamentarisk dækning for at tilslutte sig et kompromisforslag, og sige: kan vi gå med til det? Sådan er det i dag, og sådan vil det være, uanset om formandskabet hedder Belgien, eller det hedder Danmark.

Men når Danmark som formandskab skal træffe beslutning om, hvorvidt man skal prøve et kompromisforslag, smide det på bordet og spørge de tolv medlemslande, om de kan tilslutte sig det, er det ene og alene formandskabets ansvar at forsøge sig med et sådant kompromisforslag.

(Kort bemærkning).

Gade (SF):

Dette svar synes jeg blev bedre. Alligevel vil jeg forsøge en gang til: er det regeringens agt at bringe sig i en situation, hvor man kan komme i den konflikt, at man som formandsland har kastet ét forslag ud og derefter som Danmark vil sige nej til det kompromis, man selv har kastet ud som formandsland?

Er det ikke regeringens agt at afpasse fremlæggelsen af sine forhandlingsoplæg i markedsudvalget sådan, at regeringen ikke kommer i den situation?

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Det er bestemt ikke regeringens agt som formandskab at forsøge sig med kompromisforslag, om hvilke man på forhånd ved, at de ikke kan bære igennem. Det ville ikke være særlig klogt, og regeringen agter at optræde så kløgtigt, som det nu er muligt med vores begrænsede evner, som formandskab.

Ivar Nørgaard (S):

Jeg er tilfreds med, at udenrigsministeren så klart demterede forlydenderne om, at man i regeringskredse skulle lægge op til en magtkamp med markedsudvalget, og at udenrigsministeren også er enig med mig i, at der netop er brug for et særlig tæt samarbejde med markedsudvalget i denne situation, og at vi selvfølgelig i den situation også

må give regeringen en bred bevægelsesfrihed, manøvrefrihed. Men det kræver altså åbenhed og tillidsfuldt samarbejde og ikke magtkamp.

Jeg er også glad for, at udenrigsministeren opfatter det som noget primært – selv om det ikke fremgik af redegørelsen i dens oprindelige form – for formandskabet at få placeret de dele af Kommissionens forslag, der vedrører bekæmpelsen af arbejdsløsheden. Det er jo rigtigt, at der er tale om midler her også via indførelsen af et bedre fungerende indre marked, men det er de mere liberale former, dem, der skal afskaffe restriktionerne. Der er en række mere direkte former, og det er bl.a. flere midler til forskning og udvikling, og det er også en større indsats på området for koordineret økonomisk politik.

Jeg er enig med hr. Erhard Jakobsen i, at det her er overordentlig vigtigt at få overbevist vesttyskerne om, at de har nøglen til en væsentlig del af bekæmpelsen af arbejdsløsheden ved at sætte noget mere ild under kedlen i Vesttyskland.

Jeg tror også, der er en vis chance for, hvis vi forstår at udnytte den, at få EF-Parlamentet som allieret det første halve år, for hvis vi er dygtige nok til som de første at få trukket de direktivforslag frem, der har den indbyggede strid mellem hensynet til konkurrencen og hensynet til miljøet – for det er rigtigt, som det mange gange er blevet fremhævet her, at EF-Parlamentet på disse felter er på linje med os og nogle gange endda lidt forud for synspunkterne her i Danmark – så skulle vi have mulighed for at få påvirket de mere tilbageholdende lande og måske også få skabt en almindelig europæisk stemning for miljøpolitik, som kunne være basis for domstolens eventuelle afgørelse af, hvad der er højt niveau. Det mener jeg er en speciel dansk formandskabsopgave, for ved at prioritere miljøhensynet højt gør vi EF bedre, og det er jeg enig i selvfølgelig skal være meningen.

Jeg forstår derimod ikke helt udenrigsministerens udlægning af formandskabets kompromisskabende opgave. Det kan ikke være helt rigtigt, at det skal være formandskabets opgave – sådan sagde udenrigsministeren det ordret – længst muligt at opnå enighed om det, Kommissionen har lagt ud med. Det må være meningen, at formandskabet skal undersøge, hvordan medlemslandene stiller sig